

‘Iedereen verdient een plekje’

Tekst: Toon van der Stok
Foto: Anjo de Haan

TON VAESSEN, LOONBEDRIJF VAESSEN
IN LANDGRAAF

‘JE MOET LEREN DENKEN
VOLGENS HEN
EN DAARIN MEEGAAN’

Hij zag het werk op het bedrijf veranderen en ontdekte dat dit niet paste bij het aanwezige personeelsbestand. Daarom besloot Ton Vaessen te gaan zoeken naar mensen bij wie dat wel zou passen, met twee blije partijen als resultaat. Met de juiste begeleiding heb je supergemotiveerde werknemers, merkt hij. Die alles doen voor hun plekje.

Voor het eerst reed de jongste werknemer van Vaessen dit jaar mee in de maïscampagne, waarmee voor hem een droom uitkwam: meedoen in de mooiste tijd die er is op een cumelabedrijf. Meedraaien in de oogst en trots zijn als er bij de boer weer een mooie kuilhoop wordt achtergelaten. Trots is Ton Vaessen van het gelijknamige loonbedrijf uit het Limburgse Landgraaf ook op de manier waarop hij zijn werk deed. Geen schrammetje was er te zien op het materieel, nergens ging er wat stuk, ook al draaide hij mee van de eerste tot de laatste wagen.

De werknemer op wie Vaessen nu zo trots op is, kwam twee jaar geleden bij hem werken. Hoe belangrijk het is om die jongens en meisjes een kans te geven, merkte Vaessen bij deze leerling. “Jeervaart hoe moeilijk het is voor ouders om hun kinderen een kans te geven, om een plekje te vinden waar ze zich kunnen ontwikkelen. Toen het rond was en ik de moeder kon bellen dat het doorging, werd ze emotioneel van dankbaarheid. Dat geeft je toch ook een goed gevoel. Hetzelfde speelde bij een jongen die slechthorend is. Ook die had grote moeite een stage te vinden. Voor ons is het nu echter een geweldige kracht.”

‘DE MOEDER VAN DEZE SPECIALE MEDEWERKER WERD EMOTIONEEL VAN DANKBAARHEID’

De keuze om deze jongens een kans te geven, is bewust gemaakt, vertelt Vaessen. “We merkten dat we steeds meer werkzaamheden kregen met langdurig repeterende taken. Dat is werk dat andere bedrijven of overheidsinstellingen uitbesteden, omdat ze dat niet zelf ingevuld krijgen of niet kunnen organiseren.

ANDER TYPE NODIG

Het besef dat je werk gaat doen waar normaal ook mensen aan werken die een ander opleidingsniveau hebben, zette Vaessen aan het denken. “We zijn gewend te werken met jongens die opleidingsniveau 3 of 4 hebben. Goed geschoolde werknemers die het niet alleen fijn vinden uitvoerend werk te doen, maar ook gewend zijn om daarover na te denken en zelfstandig iets uit te

LOONBEDRIJF VAESSEN

In het Zuid-Limburgse Landgraaf runt Ton Vaessen samen met zijn zoon een sterk agrarisch georiënteerd loonbedrijf. Belangrijke werkzaamheden zijn aardappels en bieten rooien en maïs hakselen, maar uiteraard ook alle andere werkzaamheden. Daarnaast verricht het bedrijf veel kleinere klussen voor gemeenten in de omgeving. Het bedrijf heeft acht vaste medewerkers en daarnaast in het seizoen veel inhuurkrachten.

voeren. Voor het werk dat we nu doen, hebben we juist een ander type nodig: mensen die het juist prettig vinden om repeterend werk te doen en die juist weinig verandering willen, omdat het vertrouwen hen zekerheid geeft.”

Beseffen dat je een ander type werknemer nodig hebt, is één, ze daarna goed begeleiden is de tweede stap die je moet leren, benadrukt Vaessen. Al lijkt juist dat goed besteed aan deze vriendelijke Limburger, die al meer dan dertig jaar ervaring heeft met het aansturen van personeel. “Het is altijd zoeken naar de juiste klik en mensen meenemen in jouw manier van werken.”

Bij Vaessen is dat vooral het besef bijbrengen van de kunst en valkuilen van het ondernemen. “Ik vind dat iedereen moet beseffen dat het geld niet zo maar komt aanwaaien. Dat geldt voor iedereen en dat is vooral voorrekenen. Hoe ik dat doe? Afgelopen zomer hadden we een beregeningsklusje. Even een uurtje wat planten water geven op een sportpark. Komen de jongens terug met de boodschap dat ze een slang zijn vergeten en of ik een nieuwe wil regelen. Dan reken ik ze voor wat het gevolg is. Tevreden is de opdrachtgever, want hij heeft voor zestig euro het werk geklaard. Ook de boekhouder is blij, want de trekker en kar zijn betaald, evenals de arbeidskracht, want die krijgt zijn loon. Maar ik zit met de kosten voor een slang en die worden niet betaald. Iedereen blij, behalve ik als ondernemer. Terwijl ik dit bedrijf run om

daar blij van te worden. Gelukkig snappen ze het dan wel en gaan ze toch de slang halen.”

ZWAAIEN NAAR MOOIE MEISJES

Voor zijn nieuwe doelgroep vergt het nog meer om ze goed te laten werken, zo heeft Vaessen al ervaren. Je moet namelijk leren omgaan met beperkingen. “Zo hadden we afgelopen zomer een prachtige klus. In de gemeente Heerlen waren voor € 40.000,- nieuwe bomen geplant. Door de droogte moesten we die elke week water geven. Een prachtig klusje, maar toch iets waar je gewone personeelsleden niet gemakkelijk enthousiast voor krijgt. Een mooi klusje dus voor onze jonge werknemer. Ik hield hem voor dat het prachtig werk is. Lekker buiten, midden in de stad aan het werk, mooie meisjes om je heen naar wie je lekker kunt zwaaien. Prachtig

‘IEDEREEN WAS BLIJ, BEHALVE IK. TERWIJL IK DIT BEDRIJF RUN OM DAAR BLIJ VAN TE WORDEN’

HOE IS HET MET DE BALANS?

Waar sloeg de balans positief uit?

“Ondanks de coronabeperkingen liep het werk in de primaire sector goed door. Ook fijn: we krijgen nu veel meer sollicitanten en ook goed gekwalificeerde. In een half jaar hadden we er meer dan in de twee jaar daarvoor.”

Waar sloeg de balans negatief uit?

“We doen heel veel werk in de aardappelen en dat is momenteel geen leuk werk. De telers zijn in mineur door de slechte prijzen en dat tekent de sfeer. Het is gevoelsmatig dan zelfs moeilijk om de rekening te sturen.”

Waarvoor laat je de balans los?

“Als ik nu werk buiten de landbouw kan krijgen, pak ik dat graag aan, ook al is de marge maar zo zo. Ik wil nu graag mijn werknemers aan het werk houden, maar niet ten koste van alles. We krijgen ook wel werk aangeboden waarvan onze werknemers aangeven dat ze dit liever niet doen. Dat werk nemen we dan vaak niet aan.”

dus. Stuur ik hem op pad met de juiste hoeveelheid water, komt hij terug met de tank half vol. Blijkt dat hij niet goed kan uitrekenen wanneer hij de juiste hoeveelheid heeft gegeven. Dan is het zoeken en denken hoe het wel kan. De oplossing vonden wij in het gebruik van een stopwatch. De tweede keer was de opdracht heel simpel: gewoon dertig seconden water geven per boom. Toen was de tank helemaal leeg.”

Het zijn teleurstellingen die je moet incasseren zonder er boos om te worden, benadrukt Vaessen. “Schelden werpt ze namelijk achteruit. Je moet leren denken volgens hen en daarin meegaan. Als je dat kunt en je leert het om hen met het werk te complimenteren, groeien ze enorm. Ik kan hem nu met een gerust gevoel naar de compostering sturen, waar het de hele dag omschepen is. Waar een ander het na een dag zat is, kan ik hem er gemakkelijk twee weken achter elkaar los laten. Gewoon omdat hij zich kan focussen en genieten van het werk.”

Voor het bedrijf levert het ook trouwe en betrouwbare werknemers op, constateert Vaessen. “Deze werknemers zijn tevreden met het werk en blijven loyaal. Mooier nog is hoe ze groeien in het werk. De jongen over wie we het nu hebben, stroomde in op niveau 0, maar we hebben pas een test gedaan met zijn begeleider en nu zit hij zeker op niveau 1, waarbij ik zeker weet dat 2 er ook in zit. Dat is het mooiste wat er is: dat je die jongens ziet groeien en een omgeving die zo blij is dat ze een plekje hebben. Dat is alle investeringen meer dan waard.”